

Herman Olsson,
 Stormannen
 Guejers köken,
 Gustaf Stolps ev.
 Klockare led

Källardalen.

Denna pågåen har jag hört berättas av en gammal
 person ut min hemtrakt. Den handlar, som vi nu tängro
 fram på, om en vallpojkes upplevelser i Källardalen.
 Källardalen är ett trängt pass mellan treuno bergväggad
 och är belägen i norra delen av Gustaf Stolps socken i
 Värmland. Den genomskärs av lundväggen, som från 4
 mitten av Värmland, går upp på Appelbo och Malung
 socknar i Dalarna. På denna plats skulle väggarna
 i början av 1800-talet ha mödats, men om upp detta
 är sanna eller verkliga, kan jag ej med bestämdhet säga.
 Vid tiden för denna berättelse var tron på trolldom och vid-
 skapliga ting mycket allmän.

Det var sakt sanna vad som hände, som något från det
 vardagliga, så berodde det på trolldom. Blomnig på ett eller
 annat sätt spik, så hade han fått "fultroll". Tack någon väsk
 i någon luv, så hade han i något kärr, någon bäck eller källa, fått
 "farlighet". Något ord hade fastnat och kunde endast fördrivas
 genom trolldom. Tack någon vilso i de vidsträckt skogarna
 och kom på var han besatt, det vill säga frit ut i någon
 berg. Klota gubbar och gummor fannas också här och där,
 vilket sakt sanna återställa det försvunna vad det är.

Vill härmed övergå till fjärra berättelser. Den
 plats där denna äldre vallpojke bodde låg ej färdles längd
 från Källardalen. Pojkens föräldrar varnade honom därför
 ofta att ej gå alltför nära den brukade platsen, ty chansen

han var bara vallyst och kunde såd fallt trolleu in
 på tillfångataga uttingen konow eller någon av deras
 kor. Erik läckte dock så mycket på pådant, där
 han under sin vallyst klättrade i bergskrovarna eller
 tumlade om i de mjuka moostuvorna. Han var
 munter och glad och hans visor och visslingar ljödo
 vida omkring då han med "Granngås" och "Lillros"
 drog ästad genom skogen. Sin faders jästgör, en
 nypninggladdare, fick han låna med sig. Nu kände
 han sig lycklig, konow följde honom vart han gick och
 han fick därför obekymrad gå omkring och jaga bäst
 han gillte. I östra sluttningen av Torsberget fanns
 dock gott om viltbröd, varför Erik med förkärlek
 uppehöll sig där med sina kor och sällan kom han
 hem utan att ha någon tjäbertupp eller pora i
 vallsäcken.

En dag fick han sikta på en stor tjä-
 bertupp vid foten av nämnda berg. Mekaniskt
 tryckte han den tunga lodlössar från axeln,
 rop på nära han kunde, lade av och tryckte av.
 Något riktigt hade emellertid kommit i fällspannan och
 skottet gick ej av. Tjädern flyttade sig ett långt
 stycke uppåt berget och satte sig i ett annat träd.
 Erik gländer i sin över läte kor och allt, rop åter
 nuom, skatthäll och skulle skjuta, men med samma
 resultat. Nuom ivrigare blev Erik då tjädern lyfte
 vingarna och flög ännu längre bort och satte sig i
 toppen av en stor furu, som växte i Källarbäcken om-
 bellara närhet. Erik tröttnade emellertid på att
 följt sitt byte utan rop åter försiktigt inom skotts-
 håll, torkade av flintan och stället i lössläret och lade
 nytt kudd i fällspannan, tog sikte och sköt. Den stora
 fågeln föll nu till marken, men hade ännu observerats av
 flera ögon. En svartskägig gestalt störtade fram ur en

sklyfta, grep fågeln och försvann med ett hänskratt
liken hastigt som han kommit. Han hade dock märkt
Erik, där denne ståt, stäl ar förskräckelse. Då Erik
begynnade sig litet skyndade han sig att på ett nytt skott
i bröstet, innan han återvände till sina kor. Han märkte
nu till sin fasa att den mystiska gestalten med en lång
kniv i handen följde honom. Erik sprang för livet,
över stubbar och stekar gick led, han flupade omkring men
haste sig igen och sprang. Den följande var dock ut-
hålligare och Erik såg att all flykt var omöjlig.
Ettan utmattad och nästan krossad ar förskräckelse
såg han i egendommen utväg em att försvara sig och låta
som om det varit ett rullspå kastade han geväret till
marken och fyrade av. Den mörka gestalten uppger ett
genast ett skri ar smärta, hans högra hand hängde
sönderstyrt vid sidan. I Repnaden vänder genast
nu, under jänner och vordumar, mot Källandalen.

Eftad att lyckligt kommit undan den hotan-
de faran skyndade Erik, så fort beuen kunde bära
honom utför berget, för att söka återfinna sina kor,
vilken han äro om en stund träffade, bestående på en
nosse nedanför.

Ett kärjadt redan märkna och Erik var på
väg hem då han fick höra en konstig röst från
närmaste skogsklyftan. Ett kärjadt lockas på under-
kant väckert att både Erik och korna blevo som
hypnotiserade. Korna villo denna gång ej följa Erik hur
han än klappade och smekte dem, utan villo rusa åt
det hål varifrån lockandets hordes. Han lyckades und-
håll driva dem framför sig tills han kom helt nära
hemmet, då den ene korna vände om och rusade iväg
utan att Erik kunde hindra det.

Erik vågade ej följa efter, på grund ar vad
han upplevat utan måste återvända hem med den

Han hade kvar. Far och mor sågs genast så fort
Erik kom hem att det var något oräntligt som in-
träffat. De ledde nu Erik utan omsorg samtala hela
sammanhanget vilket han också gjorde. De kunde
dock ej annat än berömma honom för hans sinnes-
märvaro, som räddat honom från att komma i tralle-
nåld. Tillfärdade såg de nu ut genom fönstret mot den
plats där Källardalen var belägen. Alla berättelse-
hört om densamma, om alla hemska tilldragelser, som
funnat där, kunde dem nu i minnet, och de ansågo
samt ett under att Erik kommit så lyckligt undan.
Deras bästa önskan var nu borta, men de voro likväl
glada att det ej gick värre. De uppmanade sina
förmäningar till Erik att ej mer uppehålla sig i
Källardalens närhet. Erik lovade det och faders
bestående sig för att sedan följande morgon begi-
ra sig till den klaka grunden vid Gylfjärn.

När det sedan gick för vår man vet
ej berättas, men vi få väl hoppas att den "klaka"
visste "räda bot", så att han fick sin sko tillbaka.

Blev nr 7. 012. Korun. Olsson.
Storvassens
Gårdsraholm.

Ämne: Fullst. bokföringskurs.
P. R. Spjut, et.

Uppgift nr 2 i 12te brevet.

Handwritten signature